

skærtorsdag – fjelde og våbensted 1/4-21

matthæus 26,17-30 nadveren

En af tidens markante tendenser er øget polarisering – altså det at vi mere og mere deler os op overfor hinanden, og selv tager patent på at være de rigtige og gode og kloge, mens de andre er forkerte, onde, hæslige og godt dumme. Det er noget, der rider det politiske liv som en mare, men faktisk desværre de fleste debatter og diskussioner, feks på nettet, hvor facebook flyder over med den slags. Her og dér er der frit slag for enhver, når det handler om at karaktermyrde de andre, hvis brøde ofte blot er den at have en anden mening om noget. At vi desværre også kender det til fulde i kirkens verden, bør ikke skjule, at Vorherre kalder os til fred og enhed – hvilket da også er det, denne prædiken vil forkynde jer!

Der er intet nemmere end at se ned på andre mennesker – dertil synes vi alle at have et snart sagt naturgivent talent. Internettet forekommer at have skubbet godt til i den retning, som vel egentlig ikke er fremad og opad, som vi ellers så gerne tror om os selv og vor tid og kultur, men ret solide skridt tilbage ind i junglen og ned i skidtet... Biskop Jan Lindhardt skrev engang en bog, hvor han argumenterede for, at hvad middelalderen – og dvs den gamle kristne kultur, vi alle er rundet af – anså for dødssynder i dag for os er blevet til dyder – og det ligner jo mht tilbageskridt det, jeg siger nu og her. Jovist ved vi alle sammen, at det er skidt at bagtale andre, også selvom de er nogle idioter der ikke har fattet en brik – men vi gør det, højt eller lavt, offentligt eller inde i os selv. Og dermed er vi med til at splitre vores verden ad, fragmentere fællesskabet, åbne op for kulde og depression, forvise menneskelig varme og forståelse og indbyrdes kærlighed. Det vi gør, gør en verden til forskel. Hvorfor er vi her? Jeg ved, at vi alle længes efter noget andet og mere...

Vi hører i dag, at Judas gør klar til at forråde Jesus. Hvorfor gør han det!? Jeg tror ikke, at det er fordi han er en superskurk! Jeg tror, at det er fordi han er et almindeligt menneske som os. I søndags var han vidne til at Jesus red ind i den hellige by. Og nu i dagene der er gået, har han set Jesus og lyttet til ham: det begyndte stille, sagtmodig red han på æslet,

mens folket jublede og sang hans pris med stort håb: *hosianna, Davids søn – se, vores nye konge kommer!* Og han skabte skam stor ballade og skandale i Templet, da han væltede boderne og forstyrrede handlen! Men så, ja hvad så – hvad skete der så mere? Han talte, han helbredte, hvad ventede han dog på!? Det fik det værste frem i Judas, det avlede ondt i ham. Da de kom til påskemåltidet skærtorsdag, var det forsent... Judas kunne ikke længere holde sin forvirring over Jesus ud. Hvis Jesus var Guds søn, ville han hellere have en anden gud: én der ikke var så sagtmodig, så ubegribeligt mild og kærlig, så hellere én der var stærk som en løve, som kunne rive alt itu – én som mennesker som Judas kunne frygte og forstå.

Men havde Guds søn været som Judas ville have det, ja da var vi overladt til os selv, hver i sin egen verden. Vi tænker måske, at Gud er nem, hvis han bare er kærlighed. Men måske forstod *Judas* lige dét bedre end vi gør? For Jesus indstifter et måltid, hvor han indbyder os alle – et måltid, hvis essens er, at han i det hengiver sig selv til os. Og det sætter os i en kattepine – for det stiller os overfor et valg: enten at forblive på egen hånd i denne splittede verden – eller med hele vort liv og sjæl at gå ind under Guds store himmel, og i Kristus give sig over til Gud som hans inderligt elskede barn – ind i fællesskabet i Kristus, der rækker tværs gennem tid og rum. Hvor vi i hans kærlighed er forpligtede overfor hinanden. Ja, sådan er det fællesskab, Jesus stifter i nadverens brød og vin. Her mærker hjertet en stund, at vi alle sammen er Guds børn – at her er ingen forskel, ingen splid, at dér er vi alle ét i Kristus. Selv Judas deltog i den første nadver – hvilken trøst for verden! Intetsteds på denne jord finder du et større fællesskab – her kalder Gud dig til sig, og giver sig selv hen for vor skyld. I lidt brød og lidt vin gives du det største, fordi også du er elsket. Ja, måtte det få det bedste frem i dig, og avle alt godt i dig!

Lov og tak og evig ære være dig, vor Gud,

Fader, Søn og Helligånd,

du, som var, er og bliver én sand, treenig Gud,

højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed!

Amen.

lad os bede sammen

Gavmilde Far!

Tak for at du kalder os til fællesskab i Kristus!

Selv er vi bedre til splid, strid og uenighed –

somom det kilder os at kæmpe om pladsen –

selvom det gør os selv og hinanden ondt!

Du vidste, at vi aldrig ville kunne blive ét,

hvis du ikke tog sagen i egen hånd og vendte bøtten for os:

Derfor sendte du din søn, som gav sig selv hen for os!

Herre, for alle der er splittede og ensomme beder vi,

for de syge og de døende, for alle angste og forladte beder vi:

vær du dem nær, at de må finde fællesskab, håb og glæde i dig!

Vi beder for kirken, at den må tale sandt om dit ansigt i JK!

Ja vi beder alle om dit nærvær, om din fred, nåde og velsignelse,

som vi beder om at hvert øjeblik må være vor port til evigheden!

Amen.